Het Pumpkin Spice Latte drama

KYRA GROH

Het Pumpkin Spice Latte drama

Cozy coffee serie 1

Liefde smaakt beter met
een vleugje kaneel

Vertaald door Joyce Sengers-Bekkers

eeaan

Het Pumpkin Spice Latte drama is deel 1 van de Cozy coffee serie

Eerste druk 2026
Vierde druk 2026

Oorspronkelijke titel *The Pumpkin Spice Latte Disaster*
Forever, imprint van Ullstein Buchverlage GmbH, Berlijn
© 2025 Ullstein Buchverlage GmbH
© 2026 Nederlandse vertaling Joyce Sengers-Bekkers / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van
(delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.
All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

Omslagontwerp Villa Grafica
Omslagbeeld © freepik/firefly/midjourney
Kaart binnenkant omslag © zero-media.net, München
NUR 302
ISBN 9789046835920
ISBN 9789046835937 (e-book)
ISBN 9789046835951 (audiobook)
www.oceaanboeken.nl
Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

Voor Kathinka.
Je hebt gelijk. Everything does always work out.
(Hopelijk.)

Playlist

'45' – The Gaslight Anthem
Hash Pipe – Weezer
Hurt – Nine Inch Nails
Handwritten – The Gaslight Anthem
Beer & NyQuil (Hold It Together) – Spanish Love Songs
Go Your Own Way – Fleetwood Mac
Supersonic – Oasis
Willow – Taylor Swift
Wuthering Heights – Kate Bush
American Slang – The Gaslight Anthem
Drag My Body – Hot Water Music
Dreams – The Cranberries
Stay – Maurice Williams & The Zodiacs
Bellyaches – Spanish Love Songs
Silver Springs – Fleetwood Mac
Disarm – The Smashing Pumpkins
Run Away To Mars – TALK
Wish you Were Here – Incubus
Cannonball – Damien Rice
I Only Want to Be With You – Me First and the Gimme Gimmes

Hidden Track
Dvorák: Negende symfonie in e-mineur, op. 95, B. 178 'Uit de nieuwe wereld'

1

Daar zul je het hebben: het Whilby-effect

Jude

Dat het tijd wordt Berlijn te verlaten, merkte ik toen het café aan het Alexanderplatz vorige week reclame maakte voor een pumpkin spice latte. Dat gebeurde namelijk ook toen ik hier vorig jaar aankwam. En het ding is: zodra er herhaling optreedt, ben ik weg.

'*Vliegt u voor het eerst naar Londen?*' De vrouw trekt me uit mijn gedachten met haar vraag. Ik schat haar op midden zestig en ze spreekt Duits. Omdat ze zo'n zachte blik in haar ogen heeft, probeer ik een welwillende glimlach. Waarschijnlijk dacht ze dat ik een gesprekje zou willen aanknopen, omdat ik in de afgelopen minuten maar een beetje voor me uit heb zitten staren en per ongeluk haar blik kruiste. Terwijl ik helemaal niet wil praten. En al helemaal niet over mijn vaderland.

Mijn vaderland… ik ben inmiddels vergeten wat dat is.

Nee. Niet vergeten. Ik heb er de afgelopen acht jaar alles voor gegeven om me er helemaal van los te maken. Ik heb geen thuis. Ik heb geen vaste haven. Ik heb vrienden en herinneringen en ik heb mezelf. En dat is meer dan genoeg.

'*Nein*,' zeg ik om de vraag van mijn buurvrouw te beantwoorden en ik schraap verlegen mijn keel. Hoewel ik me een jaar heb ondergedompeld in de Duitse taal, spreek ik het heel slecht. Zelfs als ik mijn best zou doen de talen te leren van de plekken waar ik verblijf, wat ik niet doe, omdat ik er toch niet blijf, zou Berlijn daar de verkeerde stad voor zijn geweest. In de Duitse hoofdstad spreekt iedereen Engels. En alle inwoners van Berlijn die ik ben tegengekomen

waren veel te enthousiast door mijn West-Country-accent om me Duits te leren. Maar wat '*zum ersten Mal*' betekent, weet ik wel. Ik weid liever niet uit over waarom ik dat weet, omdat daar mogelijk een gast die in tranen uitbarstte en een heel korte, zeer teleurstellende onenightstand aan vastzit.

'*Mein Mann und ich fliegen zum ersten Mal hin. Nicht wahr, Harald?*' Ze raakte het bovenbeen van de man van midden zestig naast haar even aan, waarop hij met een bijna zorgwekkend rood gezicht naar ons lacht. '*Der Harald hat ein bisschen Flugangst!*' Met samengeknepen ogen knikt ze me toe. Blijkbaar verwacht ze een bevestigend antwoord van me. Ik kan wel ongeveer raden wat ze tegen me probeert te zeggen. Nou ja, ik kan één woord vertalen: *Angst*.

Ha. Angst. Ik ken geen angst meer. Die emotie heb ik samen met de verbondenheid met een thuisland uit mijn emotiebibliotheek verwijderd.

'Het spijt me, ik spreek geen Duits,' vertel ik haar uiteindelijk in mijn moedertaal. 'Maar nee, het is niet mijn eerste keer in Londen.'

De piloot meldt dat we aan de landing op Heathrow gaan beginnen, waardoor ik niet meer met de vrouw hoef te praten. In plaats daarvan kijk ik naar het bagagerek boven me en denk weer aan de uitnodiging die Dimitri een paar weken geleden op de keukentafel van ons gedeelde huis in Berlijn had gelegd.

Shit. Ik had het moeten weten. Op dat moment was het wel duidelijk dat ik al te lang op hetzelfde adres te bereiken was. Daar had ik eigenlijk geen reclame voor koffie met pompoensmaak voor nodig gehad. Berlijn heeft me bedrogen. Heeft me in slaap gesust. Met de vele feesten en bijbaantjes, met Dimitri's pannenkoeken die hij altijd *Eierkuchen* noemde en met Mirko's betrouwbaarheid bij onze samenwerking aan *On the Flipside*. Ik heb nog nooit een jaar aan een stuk met dezelfde producent aan mijn podcast gewerkt. Er bevinden zich over de hele wereld een paar mensen die ik vertrouw om de RAW-bestanden van mijn opnames te bewerken. Maar met Mirko was alles zo gemakkelijk dat ik niet meer de behoefte had mijn opnames bij een ander neer te leggen.

Hij heeft me aangeboden de afleveringen die eigenlijk wekelijks zouden verschijnen, als het me zou lukken om me aan enige vorm van een planning te houden, op de lange termijn voor me te editen. Waar ik ook ben. En hoewel dit een relatie is die ik normaal gesproken meteen onherroepelijk zou afkappen, denk ik er oprecht over na om ermee in te stemmen. Misschien komt dat doordat hij heel erg goed is. Misschien begin ik op mijn oude dag ook gewoon zwak te worden.

Of misschien ligt het aan Lower Whilby. Misschien is alleen al het vooruitzicht terug te zijn op de plek waar ik ben opgegroeid voldoende om net zo sentimenteel en vastgeroest te worden als alle mensen daar.

Lower Whilby.

Of all places.

Dat kleine gat met drieduizend inwoners in de Engelse Cotswolds waar niets over te vertellen valt. Waarover ik niet eens meer iets wil weten.

Als ik de uitnodiging niet had ontvangen, had ik nooit ook maar overwogen er deze herfst terug te keren. In de afgelopen acht jaar sinds ik op mijn achttiende verjaardag toegang kreeg tot een kleine spaarpot op de bank ben ik er nog maar twee keer geweest. Het geld was eigenlijk bedoeld geweest voor mijn opleiding. Een opleiding die, als mijn ouders het voor het zeggen hadden gehad, aan een universiteit had moeten plaatsvinden. Maar toen ik het eindexamen verprutste, was die kans verkeken. Tot niemands verrassing. De kleine Jude Hayward uit de Church Close was nu eenmaal altijd al zo geweest: te lui, te recalcitrant, te rebels voor het hoger onderwijs, en voor Lower Whilby al helemaal.

Als ik daaraan terugdenk, voelt het alsof al mijn organen in een klein hoekje van mijn lichaam worden geperst. Mijn ademhaling gaat wat zwaarder en mijn vingers grijpen de armleuning van de vliegtuigstoelen wat steviger vast.

Daar zul je het hebben: het Whilby-effect. De reden waarom ik nooit meer zo lang in een stad zal blijven dat ik er iets kan opbou-

wen. Ik kan het niet verdragen als de straten me opeens zo vertrouwd zijn dat ik nooit meer verdwaal en geen avontuur meer zie achter elke hoek, maar de dagelijkse sleur. Als vreemden plotseling bekenden worden en er een vertrouwen ontstaat waar voorheen in het gunstigste geval gelatenheid en in het ergste geval een vage nieuwsgierigheid heerste.

Ik haat eentonigheid zodanig dat ik niet eens tegen de regelmatigheid van de seizoenen kan. En in Lower Whilby zijn de seizoenen zo'n beetje een god die aanbeden moet worden. Anders kan ik het niet verklaren waarom er zo'n beetje elke twee weken een feestdag wordt gevierd met een dorpsfeest, een markt, een kermis of een bakwedstrijd. Ik zou het zelf niet geloven als ik het bewijs van die evenementen niet dagelijks in de Insta-story's van mijn zus Olive zou zien.

Mijn verkrampte maag maakt een sprongetje als het vliegtuig tijdens het landen een kleine duikvlucht maakt. Ik krimp ineen. Sluit mijn ogen. Leg mijn hoofd in mijn nek om de duizeligheid terug te dringen. Maar het gevoel dat ik terugga naar een plek waar ik niet meer thuishoor en waar niemand me wil hebben, wordt ineens zo sterk dat ik liever een beetje reisziek zou zijn.

Wat doe ik hier? Waarom doe ik mezelf dit aan?

Omdat je zus gaat trouwen, beantwoord ik mijn stille vraag. Je kleine zusje Olive, die altijd al overal beter in is geweest dan jij. Die nooit heeft ingebroken in het zwembad. Die nooit haar eigen oren heeft gepiercet en daarna bloedvergiftiging heeft gekregen. Die nooit een verpakking Dairy Milk Buttons heeft gejat bij Craig's Corner. En al helemaal geen Old Holborn-tabak. Olive, die uitstekend scoorde op haar eindexamens en daarna naar de universiteit ging, zoals het hoort. Olive, die basisschooljuf is geworden. Olive, die op 24-jarige leeftijd met een verstandige vent trouwt die in het kleine Barclays-filiaal in Whilby werkt en daardoor een goede hypotheek kon krijgen. Olive, die in haar vrije tijd kamerplanten in pot uitzoekt bij de bouwmarkt met onze moeder en gaat kiezen tussen overgordijnen in de kleur Buttercup of praktische witte jaloezieën.

Olive heeft op mijn uitnodiging geschreven: 'Jude Elisabeth Hayward + One (?)'. In een krullerige, sierlijke kalligrafie, alsof het zo uit een boek komt. Want natuurlijk beheerst Olive kalligrafie en natuurlijk heeft ze honderdvijftig uitnodigingen met de hand geschreven. Waarschijnlijk heeft ze het papier zelfs zelf geschept. En de boom ervoor omgehakt. Mijn zusje is super-Olive. En ik ben Jude Elisabeth Hayward + One – met een vraagteken, omdat je met mij nooit weet hoe de wind waait. Niet alleen of ik een partner meebreng, maar ook of ik überhaupt kom.

Maar dit keer is het anders. Niet eens de slechtste herinneringen aan Lower Whilby kunnen me ervan weerhouden bij het huwelijk van mijn zusje aanwezig te zijn.

Ik haal zo diep adem dat de lucht in mijn borst lijkt te vibreren. Plotseling wordt er een zachte, een beetje klamme hand over de mijne gelegd.

'*Sie haben es ja gleich geschafft.*'

Ik kijk op. De Duitse vrouw naast me knikt me bemoedigend toe en knijpt even in mijn hand. '*Keine Angst.*'

Daar heb je dat woord weer.

Angst.

2

Zeg, ben jij niet die kleine van Hayward?

Jude

In de afgelopen jaren ben ik in zo'n beetje elke Europese hoofdstad geweest. Ik heb in twaalf landen gewoond en de goede en slechte kanten van al die landen leren kennen. Daarom kan ik met zekerheid zeggen dat ik nergens zo'n slecht openbaarvervoersnetwerk ben tegengekomen als in de Cotswolds. Zelfs niet in Duitsland. En daar ben ik vaker met mijn backpack op half vervallen stations met kapotte borden gestrand dan me lief is.

Die rugzak kost me nu bijna mijn leven terwijl ik door het station van Chippenham sprint om de laatste bus naar Lower Whilby nog te halen.

'Kom op, kom op, kom op,' smeek ik de poortjes nadat die voor de derde keer mijn treinticket uit Londen weigeren te lezen en me eruit te laten. Verdomde techniek. Ik weet weer waarom ik vroeger altijd zwartreed en over die stomme poortjes heen sprong. De rit naar Londen is in de spits niet alleen peperduur, maar de poortjes zijn mijn persoonlijke aartsvijanden.

Eindelijk neemt de machine mijn kaartje in en ik zet een stap naar voren. Maar op dat moment zie ik dat de witte dubbeldekker buiten op het stationsplein de kiezels doet opstuiven.

'Neeee!' Ik zwaai als een waanzinnige versie van Carrie Bradshow – maar dan naar een bus en niet naar een taxi. En dat midden in County Wiltshire in plaats van in New York City. Maar de krullen hebben we in elk geval gemeen. Dank je feestelijk.

Ik begin te sprinten, maar word na twee stappen al achteruit

gerukt. De uitgelubberde riemen die mijn yogamat nog maar nauwelijks aan mijn rugzak bevestigen, zijn vast komen te zitten in de automatische deuren van de poortjes en houden me tegen. Ik kan nog maar net voorkomen dat ik op mijn reet val. De deuren proberen te sluiten en piepen woedend omdat ik in de weg zit. Ik voel hoe er een blauwe plek ontstaat op mijn bovenbeen, omdat het deurtje er telkens opnieuw tegenaan beukt.

De beveiligingsmedewerker die in het kleine glazen hokje aan de andere kant van de barrière bivakkeert, kijkt me argwanend aan.

Shit. Ik ken hem! Dat kan toch niet nog altijd Monty Merriweather zijn? Hij zou inmiddels wel… de beverige oude man kom uit zijn beveiligingshokje. Hij heeft graatmagere O-benen en draagt een uniform van de Great Western Railway, dat er bijna net zo oud uitziet als hij zelf. De man moet tegen de tachtig lopen. Ik zat met zijn kleindochter op school en destijds was hij al te oud om een zwartrijder bij de kraag te vatten. Meestal kon ik aan hem ontkomen. Maar een keer heeft hij me betrapt toen ik over het draaideurtje ben gesprongen toen ik midden in de nacht met de laatste trein terugkwam uit Londen. Hij heeft me bij mijn ouders in Whilby afgezet en er zo voor gezorgd dat ik een van de talloze donderpreken te horen kreeg. Maar wat had ik anders moeten doen? Force of Habit speelde in Londen en ik kende iemand die iemand kende die met iemand naar bed ging die backstagepasjes kon scoren. Daar heb ik het e-mailadres van de bandmanager weten te bemachtigen, die me vijf jaar later aan een interview met de rockband heeft geholpen. De podcast waarin ik de bandleden heb gesproken over hun oprichting en de grote ruzie in 2015 was mijn doorbraak en is tot op de dag van vandaag mijn meest beluisterde aflevering. Het was het dus zeker waard geweest.

'Hé!' protesteerde meneer Merriweather inmiddels woedend. 'Hé, niet zo snel, miss!'

'Ik moet de bus naar Lower Whilby halen!' Eindelijk weet ik mijn rugzak los te trekken en ik ren langs de verwarde spoorwegmedewerker heen. Maar zodra ik één blik naar buiten werp, weet ik dat

het te laat is. De bus van lijn 91a is al vertrokken. En het ziet ernaar uit dat mijn ziel met de bus mee is gegaan.

'Shit!'

'Nu moet je eens goed luisteren!'

'Rijdt er nog een bus?' vraag ik wanhopig, hoewel ik het antwoord al weet. Ik weet nog goed hoe vaak ik Tony heb moeten bellen om me op te halen als ik weer eens een lijnbus had gemist die doordeweeks welgeteld vijf keer per dag reed. Zou Tony destijds al hebben geweten dat hij op een dag met mijn zus zou trouwen?

O god… mijn zus. Ik kijk op de stationsklok. Iets over half zes. Om acht uur begint Olives vrijgezellenfeest – de enige reden waarom ik vandaag al hierheen ben gekomen. De bruiloft is overmorgen pas, op zondag.

'Zeg, ben jij niet die kleine van Hayward?' vraagt Monty Merriweather geïrriteerd achter me. 'Die brutale vlegel die vroeger altijd over de poortjes sprong!'

'Technisch gezien ben ik die grote van Hayward,' corrigeer ik hem en ik maak een slechte reverence, waardoor ik opnieuw struikel. De rugzak op mijn rug weegt tweeëntwintig komma zeven kilo volgens de weegschaal op de luchthaven Berlin-Schönefeld. Zoveel weegt mijn leven.

'Dat ik dat nog mee mag maken!' De man zet zijn vuisten op zijn heupen en kijkt me enigszins spottend aan. 'Ik heb je al jaren niet meer gezien. Je bent zeker hier voor de bruiloft van je zus?'

'Klopt als een bus.'

'Goh!' zei hij blij. 'Dan zien we elkaar zondag. De halve stad is uitgenodigd. Je ouders zijn heel trots. Tony Sanderson is natuurlijk ook een goede partij.'

Een goede partij. Waarom klinkt dat alsof pap en mam hun tweede dochter op de veemarkt aan de hoogste bieder hebben verkocht?

Ik forceer een glimlach en herinner me mijn reisproblemen. 'Weet u toevallig hoe ik zo snel mogelijk in Whilby kom?'

'Ik zou je wel een lift willen geven, maar ik heb late dienst,' vertelt de man en hij loopt langzaam weer in de richting van zijn hokje. 'Ik

kan een taxi voor je bellen. Als je contant geld bij je hebt, tenminste. In Whilby krijgen ze die wiffy nooit goed op de pinautomaten aangesloten.'

'Ah, het aloude probleem met de wifi.' Het probleem is eerder dat een taxichauffeur wifi nodig heeft om in Lower Whilby een pinautomaat te kunnen gebruiken. Want een vaste aansluiting bestaat er niet.

Ik wist wel dat mijn tripje naar huis een reis naar het verleden zou worden. Maar ik had verdrongen dat het daarbij om de steentijd zou gaan.

'Ik heb natuurlijk geen contant geld,' zeg ik tegen mezelf. Maar dan bedenk ik weer wie ik ben. Als het op bruiloften aankomt, ben ik misschien Jude Elisabeth Hayward plus één met een vraagteken erachter. Maar als er van het systeem moet worden geprofiteerd, heb ik een dik uitroepteken achter mijn naam.

3

Niet mee bemoeien, James

James

Ik moet de deur van de Greasy Teaspoon twee keer dichttrekken voordat de knarsende scharnieren en de kromme houten balken van het kozijn het eindelijk opgeven en ik het café echt kan afsluiten. Terwijl ik de sleutel in mijn broekzak stop, zie ik dat er nog wat koffiepoeder aan mijn handen zit. Ik sla en veeg mijn handen tegen elkaar om de sporen van mijn werkdag van me af te kloppen.

'Klaar met werken?' vraagt een oude stem aan de andere kant van de straat. Meneer Chandler staat zijn boekenwinkel af te sluiten. Ik draai me naar hem om en voor de honderdste keer vallen me de scheuren in de koningsblauwe lak van zijn winkel op. Ik neem me weer voor het voor hem op te lossen, voordat het weer in de komende weken slecht wordt. Als het in de herfst eenmaal begint te regenen, houdt het eigenlijk niet meer op. En dan gaat de verf van One More Chapter het definitief begeven. Maar ik zal het achter meneer Chandlers rug om moeten doen. De oude man staat erom bekend dat hij weigert hulp aan te nemen. Zelfs een klein gebaar tolereert hij morrend. Toen ik het café overnam, bracht ik hem elke dag een kop koffie van het huis. Maar de oude man had er zo'n hekel aan bij mij in de schuld te staan dat we voortdurend ruzie kregen of hij de koffie mocht betalen. Daarom zet ik zijn cafeïnevrije koffie 's ochtends op zijn vensterbank zonder iets te zeggen. En elke avond staat de mok leeg en afgewassen weer klaar.

De stilzwijgende afspraak werkt inmiddels alweer ruim twee jaar en tovert elke dag weer een glimlach op mijn gezicht.

De oude boekhandelaar is een wonderlijke, naar pijptabak ruikende man. Ergens zie ik mijn toekomstige ik in hem terug. Eigenwijs, alleenstaand en te stug om in te zien dat je niet alles alleen hoeft te doen. Vanmiddag stond ik nog door de beslagen ramen van de Teaspoon toe te kijken hoe hij op een krukje stond te balanceren om herfstversieringen aan te brengen aan zijn etalage. Nu hangen er kleine, zelfgeknutselde pompoentjes boven een assortiment tweedehands seizoenslectuur, terwijl de kasten binnen er nog altijd uitzien alsof ze in de jaren tachtig zijn omgevallen in een domino-effect en de boeken zonder systeem weer ergens neer zijn gezet.

'Ik ga nog een pint drinken,' antwoord ik. Ik steek mijn handen in mijn jaszakken en knik naar verderop in de straat, waar de eerste mensen al voor de pub op Saint Andrews Square staan en bierglazen tegen elkaar tikken.

'Ah,' zegt meneer Chandler knorrend. 'De vrijgezellenavond van de kleine Sanderson. Heeft Deb vanochtend verteld toen ze haar hond aan het uitlaten was.'

Ik knik. Ik ken Tony Sanderson niet heel goed, maar als hij belooft vanavond iedereen die in Debs kroeg aanwezig is een rondje te geven, vind ik het best.

'Nou, neem er ook een namens mij, James. En doe rustig aan.' Hij steekt zogenaamd dreigend zijn wijsvinger op, die er uitgemergeld uitziet en alleen bij de knokkel wat dikker is door zijn artrose.

'Ja, meneer Chandler.'

'Ja, ja.' Hij draait zich om en zwaait een beetje halfhartig over zijn schouder. 'Meneer Chandler was mijn vader. Noem me maar David.'

'Ik…'

Op dat moment dendert er een auto langs die veel te hard rijdt, waardoor ik zwijg. Er komt een taxi aangereden die een Opel ontwijkt die voor One More Chapter geparkeerd staat en slechts enkele centimeters voor mijn voeten langs de stoeprand schuurt. Bladeren en regenwater spatten op en besmeuren mijn Red Wings.

'*Bloody hell!*' hoor ik David Chandler vloeken terwijl hij wegloopt over de stoep.

Ik veeg hoofdschuddend de punten van mijn laarzen schoon aan mijn broekspijp. Waarschijnlijk zo'n vervloekte toerist die heeft gehoord dat de vechtscènes uit een film over een tovenaarsleerling in Saint Andrews Church zijn opgenomen. De vrouw van burgemeester Khan heeft het op de stadswebsite gezet om meer bezoekers te trekken. Terwijl de enige blockbuster die ooit in Saint Andrews is opgenomen de ellenlange video van de doop van haar petekind is.

Snel haal ik meneer Chandlers kopje, zet hem op mijn eigen drempel zodat ik hem later kan opruimen en loop uiteindelijk met gebogen hoofd in de richting van de taxi. Hij is voor de pub gestopt. Terwijl de motor nog loopt, wordt het achterportier geopend en klimt er een vrouw van de achterbank. Achterstevoren schuift ze de auto uit en sjort een backpack achter zich aan die waarschijnlijk ongeveer een derde van haar eigen lichaamsgewicht weegt. Ik blijf staan en bekijk de scène met samengeknepen ogen. Op dit soort momenten wordt me duidelijk dat Lower Whilby daadwerkelijk mijn thuis is geworden. Elke verandering in de kleine stad sla ik gade met een mengelmoes van nieuwsgierigheid en argwaan – omdat dit schilderachtige plaatsje en de hechte gemeenschap me inmiddels nauw aan het hart liggen. Ik kan de inwoners van de stad inmiddels blindelings onderscheiden van vreemden en voel daardoor dat mensen zoals deze vrouw met haar backpack hier niet thuishoren. En dat niet alleen omdat deze billen in de strakke legging me bepaald niet bekend voorkomen.

Shit. Als ik de gast die in Londen is opgegroeid en in Manchester heeft gestudeerd nog verder achter me laat, ga ik straks nog mensen die verkeerd geparkeerd staan erbij lappen of op jeugd mopperen die met hun schoenen op de zittingen van de bus zitten.

De vrouw werpt een korte, sceptische blik op het oorlogsmonument midden op het plein, schudt haar hoofd en probeert haar bagage op de achterbank van de taxi te laten rusten zodat ze hem gemakkelijker over haar schouder kan zwaaien. Maar het ding glijdt van de lederen zitting af, waardoor ze geïrriteerd zucht. Ze gooit